

Πιάν να καταλάβεις τί θέλω να πω πω, 'θμηήσου τί γράφτηκε αυτές τις μέρες για την παράσταση της «Αντιγόνης» που όλες οι εφημερίδες (χωρίς να τις βάλει βέβαια ο κ. Σιγάλας, ο οποίος κι εφόρουτος αυτός ερημίτης) μας πήρανε ταυτιά μας να μας φωνάζουν πως το τάδε πρόσωπο θάν το παίζει ή τάδε κυρία, εννοούμενη μαθήτρια του κ. Σιγάλα, και άλλο πρόσωπο ο τάδε κύριος, εννοούμενος μαθητής του κ. Σιγάλα, και πως την παράσταση 'θάν τή διεύθυνει ο κ. Μιστριώτης, εννοούμενος διδάσκαλος του κ. Σιγάλα κτλ.

Να ζει κανείς και να δουλεύει για να ποχτήσει την εὐφροσύνη του κ. Σιγάλα, δεν είναι και μικρό πρέμα. Να μας ενοεί λοιπόν κ' εμάς ο γενικός αὐτῶν Φαβορέως τῶν Μουσῶν και τῶν Χαρίτων.

Δικός σου
Τριβιάτας

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΑ

Φίλατε «Νουμά»,

Εδίφασα με μεγάλη προσοχή—μελέτησα μπόρῳ να πω—τή μετάφραση του Κύκλωπα του Έβριπίδη που δημοσιεύτηκε στα φύλλα 133, 134, και 135 του «Νουμά».

Έτσι έπως το διαβάσατε είδατε ένα δράμα ζωντανό χωρίς κουσούρια, που δε σκοτίζεται ποιθενά στα σημερινά συνήθεια και όσοι έτυχε, περιουδούντας στη Ρούμελη ή στην Ήπειρο, να πέρασαν και μια νύχτα στη σπάνη, θάν τήνε θυμηθούνε έφτός διαδίζοντας τον Κύκλωπα. Δέ βρίσκω λόγια να παινέσω τή μετάφραση άφτη γιατί έχει δουλειά μεγάλη που δέ μπορεί να τήνε νοιώσει κανείς χαδούντάς την έτσι έλαφρά με τή ματιά του. Πάρτε τή στερεότυπη έγδοση του Κύκλωπα και θά σάς βοηθήσει πολυ στο να νοιώσετε τή δουλειά άφτη· όλες άφτες οι τσοπάνικες έκφρασεις, έλα τα έκφωνήματά τους, τα άστεία τους, κι άφτες άκόμη ο ρυθμός του τραγουδιού τών Σατυρόπουλων, είναι μελετημένα βαθειά. Ο μεταφραστής μελέτησε όλα, τα άναλυσε, τα αίστάνθηκε, τα έκλεισε μέσα του, έπειτα μελέτησε και τή σημερινή ζωή τής Ελλάδας, του χωριού, τής άληθινής Ελλάδας, με μελέτη σοβαρή και κοπιαστική και άρχισε να μεταφράζει άποδίνοντας. Η άπόδοση άφτη είναι το δυσκολώτερο μέρος μιας άρχαίας μετάφρασης. Και θυμούμαι τή στιγμή άφτη τα λόγια ενός κυρίου που έγραφε πέρυσι στα «Παναθήναια» για τήν παράσταση τής «Ορίστειας» του Σωτη-

ριάδη: «Η άναβίωση του άρχαίου δράματος είναι έπως και ο τετραγωνισμός του κύκλου». Ο κύκλος άφτός θά τετραγωνιστεί μια χαρά άν στο θέατρο παιχτούν μετάφρασεις τέτιες και τις άκούει άκροατήριο γνήσιο Ρωμαίικο κι όχι το έκφυλισμένο τών σαλονιών. Για τέτιο άκροατήριο δέν είναι ο «Κύκλωπας».

Μέσα στην άμάθειά μας για τον άρχ. κόσμο άννομε τις άναλογίες μας με τον σημερινό τών σαλονιών που, κατά τον δασκαλισμό, μοιάζει περισσότερο με τον άρχαίο γιατί μιλά καθαρέβουσα, έπως κ' έγω θά ήμουνα έξαφνα Σωκράτης άν φορούσα τα ρούχα του Σωκράτη.

Ο άρχαίος Έλληνας βσιλικός άπέχει άπό τον σημερινό όσο το φως άπό το σκοτάδι. Είναι όμως άπαραλχτος άφτός ο άρχαίος με το Ρήγα τών δημοτ. τραγουδιών.

Η διαφορά που κάνει τον κύκλο άτετραγωνιστο έδω είναι το άκροατήριο, είναι ή ψυχή ή άνάλλοιωτη του άρχαίου Έλληνα και του σημερινού χωριάτη.

Για το σημερινό κόσμο τών σαλονιών ευστήνω τή Γαλλική μετάφραση τής Ιλιάδας άπό τον Lamotte—άφου μάλιστα ξέρουν τα Γαλλικά καλύτερα άπό τα Ρωμαίικα—που παρουσιάζει τον Οδυσσία με φρέσκο και τήν Ήρα με face-à-main και τον Δία να δίνη το μπράτσο του στη θεά και στη μήσθη.

Άφτη ή μετάφραση που τόσο τήνε χτύπησαν στη Γαλλία είναι για τή σημερινή μας Ελλάδα, και ή μετάφραση του «Κύκλωπα» ή λεβέντικη, για τήν Ελλάδα του 21. Μα έμεις, λέει ο Βαλαωρίτης—και τώπε μάλιστα δώ και 40 χρόνια—άπέχομε άπό τή γενιά σου 21 όσο έκείνη άπ'τους προπάπους της.

Άκούτε σήμερα κάτι όνόματα παληκαρία που άμαμ κρόσο στα 21 κάτι όνόματα που σάς ένθουσιάζουν, που σάς φέρνουν στον νού κάτι φουστανελλάδες με λεβέντικες μορφές σαν και δαύτες τών άγωνιστάδων που δημοσίεψε ο Σκόκος τώρα τελευταία δυό τρία χρόνια στο «Ημερολόγιό» του, γυρνάτε στους κατόχους τους και βλέπετε κάτι έκφυλους με μονόκλ, κάτι γυναικίτσες, κάτι τζιτζι-ποπό.

Ο Κύκλωπας δέν είναι για τους τέτιους. Ο μεταφραστής του δέν ήθελε κι ούτε ήθελε να χει υπόψη του μια τέτοια Ελλάδα έγραψε και θά γράψει για το λαό για το Έθνος κι όχι για τις έξαίρεσεις του—άλλοίμονο τις τόσο μεγάλες.

τόν είδε μια, γύρισε το φύλλο, σοβαρέθηκε κι άφτός κ' είπε :
— Σου κακοφαίνεται που γελώ... Άμα τι ήθελες να γυρίσης άπ' τή γυναικά σου να σου ξεμυστηρεψη τή μυστική ζωή της... Άν έκαμαν όλοι σαν κ' εμένα, πόσο, σήμερα θά τρέβουσαν τα μαλλιά τους για τήν άπιστία της γυναικας τους.. Δέν είσουνα έφχαριστημένος να μην ξερρη τίποτα κ' έτσι το γαλήνιο ταξίδι της ζωής σου να μην ταρχητ ή άπό κανένα κύμα ;.. Τι με μέλει έμένα, σά παρακαλώ, α με βρίσκουν άπό πίσω μου.. πίσω άπ το βασιλιά δ,τι θές πές, φτάνει έκείνος που δέν άκούει τίποτα και καθεται έφτυχισμένος στο θρόνο του. Η γυναικά μου με άπάτησε, έγω δέν έμαθα τίποτα, πάθανα χωρίς να μάθω τίποτα, είναι το ίδιο σά να μη με άπάτησε.. είναι ψίματα;.. Με περιποιήθηκε, μ' έδωσε δ,τι της γύρεψα, τή ζωή της, την άφοσίωση, τις περιποιήσεις της, τή νόμιμα τίμια, έκανοποιούμουνα έτσι και ήθια. Τι να γυρίσω περισσότερο; Η δ,τινα σκαλίζοντας βγάζει τα μάτια της. Να τώρα βλέπεις άφτόνε τον ά,θρωπο που φορτωμένος με το κουφάκι του περπατά; Βλέπεις κ' έκείνο το δέντρο που κουκουώνται τα φύλλα του άπό τον άέρα; Τα βλέπεις άφτα και τα πιστεύεις και όμως μπορεί ο ά,θρωπος έκείνος να μην περπατά και τα φύλλα του δέντρου να μην κουκουώνται, μπορεί να παθαίνουμε καμιά όφθαλμαπάτη, καμιά γέλασμα του ματιού, είναι καμιά άνάγκη να πείμα να πιστέψουμε τον ά,θρωπο και τα φύλλα για να

βελτιωθούμε; Και τί μας κόρτει; Το πάν είναι να νομίζη κανείς και ναπολαζήνη έκείνο που νομίζει... Ίσα με τώρα ή γυναικά σου σου έδωσε κανένα σημείο της όπιτιάς της, σου έκανε να νομίζης πως δέ σ' αγαπά;... Όχι, ε τότε θά πη πως για σένα ή γυναικά σου εφτανε πιστη και σ' αγαπούσε. Τελείωσε. Μα ψέματα εφτανε, τί σά μέλει εμένα; Έσύ ίσα με σήμερα δέν πέρασες τή ζωή σου νομίζοντας πως αγαπίσασ; Έλα, πάρε τον τάδε να πούμε, που αγαπήθηκε στάληθεια και δέν άπατήθηκε, πές μου τί περισσότερο ένοιωσε άπό σένα, που νομίζεις πως αγαπίσασ και που δέ σου δόθηκε άφορμή να νομίζης το έναντιο; Σου το είπα και σου το ζαναλέω, σά νομίζεις πως είσαι κουτσός είσαι κουτσός, σά νομίζεις πως έχεις μια μεγάλη μύτη, έχεις τή μεγάλη μύτη, γιατί έκείνο το νομίζεις προέρχεται άπό κατάρπισμα. Κατάλαβες τώρα; Πήγαινε, γλήγορα πήγαινε και φίλησε τή γυναικά σου και πάρε της και συχώρεση, γιατί τήν είπες άτιμη και βρώμα.
— Μα πως γίνεται άφτό, πως μπορεί κανείς να μη θέλη ή μάθη βλοψυχη τή ζωή της γυναικας του, άπό τον καιρο της παντρειάς της τουλάχιστο ;...
— Δέν πρέπει, σου είπα, ο ά,θρωπος στον κόσμο να τα γυρέθη όλα... Κάνεις ένα βιβλίο και βρίσκουνται μερικοί και σου το έκθαίξουνε μπροστά σου, σά κάνουνε να νομίζης πως είναι άπτοურγημα το βιβλίο σου και σύ μεγάλος συγγραφέας, μα στάληθεια το βιβλίο σου μπορεί να είναι μηδενικό και σά ένας άνόητος γραφ ές... Τι σά κό-

Ο Κύκλωπας θά ζήση, θά ζήση, γιατί έχει όλα τα προσόντα να ζήση. Ψυχολογία και δραματική ποίηση ενός Έβριπίδη, μετάφραση άριστοτεχνική, άπόδοση τέλεια. Ο κ. μεταφραστής θά καλλιεργήση πιστέω και πρέπει να καλλιεργήση το είδος άφτό και μάλιστα τις Λεβέντικες Τραγωδίες που έχει τή δύναμη να τις άποδίνη θαυμάσια. Οι γνήσιοι Έλληνες που θά μας διαδεχτούν θά αίστάνονται καλύτερα τήν άζία τής μετάφρασης και θά τονέ βλογούνε λέγοντας :

—Αυτός ο ά,θρωπος έβεργέτησε τήν πατρίδα του.
Πόλη.

Στέφανος Παρθενικός.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

«Χαιρώνιασε!.. Στην άδυσσο φτερούγισσε ή νεοίτη, κ' ή θεία της φεγγεβολή βυθίστηκε στα σκότη! Τώρα χλωμός και σέρνοντας μαζί μου τή φλογέρα στις χιονισμένες ρεμματιές πλανιέμαι νύχτα-μέρα...

... Όλοϋθε πίκρες, συμφορές! Διοϋθε καταδίκη! Έρωλίσκε στα στήθεια μου έρήμωση και φρίκη... Με θλίψη βλέπω πένθιμες και νεκρωμένες χίμου να γέρνουν οι έλπίδες μου και τα άνείρατά μου!..

Στην τρικυμία της ζωής επέλεψα, και μόνο τους στεναγμούς άπάντησα, το κλάμμα και τον πόνο· τώρα οι νιοί τριγύρω μου θαρσύν με καταφρόνια το γέρντα που σώρισαν έρείπιο τα χρόνια...

Στα σπήλαια, στις έρημιές γυρεύω ύπνο πλάνο πότε θά λείψουν οι καημοί, άχ! πότε θ' άνασάνω! Η παγωμένη μου καρδιά έστέρεψε, και νοιώθω σβυσμένο κάθε όνειρο, σβυσμένο κάθε πόθο!..»

ΝΑΗΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΣΕ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η κορώνα δέ φυλάει άπό κεφαλόπονο τον Τσάρο
Και του Τσάρου τα πλεμόνια δέν τον σβήνουνε τον ήλιο.
Με το κνουτο, και του Τσάρου θά ματώνανε τα πίσω.
Του Θεού μπορεί νάν' άξάδερφος ο Τσάρος, μα ο άδερφός του όχι.
Μακρι κι άν έχει ο Τσάρος χέρι, μα τον ούρανό δέ φτάνει.

φται εμένα, έσύ φτάνει να πεθάνης νομίζοντας πως είσαι δοξασμένος, γιατί κ' ή δόξα είναι ένα άπό τα πολλά τα πράματα που κάνουν τον ά,θρωπο έφτυχή, έτσι του ά,θρωπου ο έγωισμός γίνεται... μην πές να άκροαστής κρυφά να διής το τί λένε για σένα, μπορεί να πούνε τίποτες κακό και να σου κακοφανή... και να χάζης και μια αίτία έφτυχίας... Φίλε μου, ή άληθινή άλήθεια δέ φέρνει τήν έφτυχία και γι' αυτό είναι ψέμα· το τί νομίζεις είναι ή σωστή άλήθεια και παραπάνω μη γύρεβε ή θεός να περάσης τή μικρή ζωή σου έφτυχισμένος και χωρίς φουρτούνες, γιατί ο κόσμος για το όντο, όπως σέφτεται άφτό, δέν είναι κατιτίς πολυσύνθετο, ούτε ο έτερισμός παίζει μεγάλο ρόλο, παρά μόνο το έγω ύπάρχει και βασιλεύει και κάτι πράματα που έφχαριστούνε το έγω, τίποτα άλλο και γι' αυτό και μόνο πασάλει το όντο και πρέπει να πασάλει... παράδειγμα πάρε τα ζωα... Έλα, πήγαινε γρήγορα να φιλήσης τή γυναικα σου, που ίσα με τώρα δέ σου έδωκε άφορμή να πικραθής... που έχει άκέραια έκανοποιήσει το έγω σου.
— Άντίο, Βαρλά, αντίο... πάλω να σιλήσω τή γυναικά μου...

Εσίδι, ως είναι και του Τσάρου, δε μπορεί γλυκό να κάνει.

Και του Τσάρου το χέρι πέντε δάχτυλα έχει. 'Αντιλαλάει του Τσάρου η φωνή και δίχως βουνα ένα-γύρο.

Τσάρος παχύς, λιγνός ζητιάνος, με την ίδια ευκολία κουβαλιούντ' από το Χάρο.

Δάκρυα σε μάτι Τσάρου κοστίζουνε στη χώρα του πολλά πολλά μαντήλια.

Σά γραφή ο Τσάρος στίχους... ούαι στον ποιητή!

Παίζοντας ο Τσάρος, μ' ένα μάτι οι ύπουργοί του κ' οι αποδέλοιποι στραβοί.

'Εκείνο που δεν κάνει ο Τσάρος, το κάνει ο καιρός.

Και του Τσάρου η γελάδα δε γεννᾷ παρά μουσκάρι.

Τη βλογιά σά βγάλη ο Τσάρος, τὰ σημάδια της στη χώρα.

('Απ' τ' αγγλικά).

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

— Πέρασε η μέρα με βίαια και πώς θα την περάσω τη νύχτα!.. Έλεγε η άμοιρη-η μάνα και τρέχαν ποτάμι τα μάτια της.

Είχε δυο παιδάκια σαν άγγελοΰδια στο κρεβάτι, και τα δυο άρρωστα, πονησιασμένα. Βήγαν και τα δυο, σκιζόντουσαν τα σιγνάκια τους, κ' έτρεμε η καρδιά της φτωχής μὴν της πάθουσε χειρότερα.

Πού να κλείσει μάτι! Τα μάτια της ποτάμι, η καρδιά της γιομάτη πόνο. Ξυπνάει το μικρότερο.

— Μαννούλα μου, το γιατρικό!

Του δίνει το γιατρικό, του το γλυκαίνει μ' ένα φίλακι στο στόμα. Φωτιά της φάνηκε πώς φίλησε. Τόσο καίγανε από την κάφα τα χειλάκια του μικρού της.

— Παναγιά μου, λέει η δόλια βαλαντωμένη από τον πόνο, Παναγιά μου Μεγαλόχαρη, σὺ πού μου τάφερες στον κόσμο, σὺ πού μου τὰ μεγαλώνεις, βοήθα τα να γιάνουν και να γλυκάνουν τη φαρμακομένη μου ψυχή.

Και το ρολόι χτυπούσε μονότονα και ο ύπνος την έφρευε, αφήνοντας για συντροφιά της τον πόνο.

Κοντὰ τὰ ξημερώματα κάποιος πού περπατούσε πάγου κάτω από πεζοδρόμι, με το ντουπ! ντουπ! της περπατασιάς του, το βαρὺ και το μονότονο, τη νανούρισε τη δυστυχισμένη μάνα και της απαλόκλεισε τὰ κουρασμένα μάτια της.

Κ. Α. Τ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται εντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερλίνας άποδοτίας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις 8 έγένετο ή κατάθεσις, εις χρυσόν ή δι' έπιταγής έψως (chéque) επί του έξωτερικού και έπιταγών του όμολογούχου.

Τò κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αίτησὶ του καταθέτομι επί. Έποκαταστήματα τῆς Τραπεζῆς, έν Κερύρα δέ, Κεφαλληνία και Ζακύνθος διά των όργανοκαταστημάτων τῆς Ιονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι των καταθέσεων

1	1)2	ταίς	0)0	κατ' έτος	διά	καταθ.	6	μηνῶν
2			0)0				1	έτους
3	1)2		0)0				2	έτων
2			0)0				4	έτων
4			0)0				5	έτων

Αί όμολογοί των εντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' εκλογὴν του καταθέτου όνομαστικαί ή άνωνυμοί.

ΒΗΚΑΝΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΙ

Δράμα με τρία μέρη

ΧΡΥΣΑΥΓΗ — ΤΑΦΟΣ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

Δηγήματα

ΠΟΥΛΟΥΝΤΑΙ : Δρ. 2 για την Ελλάδα και Δρ. 2 για το έξωτερικό.

Στὰ γραφεΐα του «Νουμά» και στο Βιβλιοπωλειό τῆς «Εστίας».

Η ΜΗΔΕΙΑ

(Μεταφρ. Γιάννη Περγιαλίτη)

Πουλιέται δυο Δρ. (φρ. χρ. 2 για το έξωτερικό) στα γραφεΐα του «Νουμά» και στο Βιβλιοπωλειό τῆς «Εστίας».

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΩΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Άπο Πέμπτη σε Πέμπτη

- Ύπουργοί: Έσωτερικῶν ο Θ. Π. Ντεληγιάννης
- Σκοτωμοί.— Δίβρη 1, Θουρία 1, Περαιάς 1.
- Λαβωμοί.— Αθήνα 10, Περαιάς 8, Βόλος 1, Πάτρα 1.
- Κλεισιές.— Αθήνα 12, Περαιάς 9.
- Απαγωγή.— Αθήνα 2.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Άδικα φωνήζανε μερικοί για κίτι στρατιωτικά παρχ τράγουδα που γινήκαμε τις προάλλες στους Άμπελόκηπους.

— Σπουδαίο πράμα, βλέπετε, να πιάσουν δυο τρεις στρατιωτικοί ένα μπακάλη, νάν τονε σπάσουν στο ξυλο και να του πολιορκήσουνε στα ύστερα και το μαγαζί του.

— Πώς ζητάτε, χριστιανοί, να έχουμε στρατό άμα δέν τον αφήνατε να κάνει που και που και μερικά τέτια γυμνάσια;

— Δικολαβικώτατα και Χαντζιδακικώτατα απαντάει ο κ. Σκιας στην έπιφυλλίδα του συνεργάτη μας Άναστασίαδη «Περὶ γλώσσας Σκιας». Διαβάσαμε τὰ τέσσαρα φύλλα του «Άγώνα» (άρθ. 309-312) που δημοσιεύεται ή απάντηση και καταχαρήκαμε που ή δημοτική μας άπόχτησε έναν τέτιο πολύτιμο φίλο, τον κ. Σκιας.

— Ένα όμορφο ποιηματάκι δημοσίεψε κάπου αυτές τις μέρες ο κ. Ι. Γενοβέζης, παρωδώντας πολὺ νόστιμα τὰ Έλληνογαλλικά τῶ δικῶ μας που άστραψαν και βρόντησαν στο Άρχαιολογικό Συνέδριο.

— Να και δυο τρεις στίχοι που αξίζουν να ξανατυπωθούν κ' εδώ:

«... Έμεις εδώ που ήρθαμε
νου σὸμ βενὺ ὠ ξένοι,
σε σά; ή δόξα έμεινε
σε μᾶ; ή λόξα μείνει.»

Κι' έγιναν όνομαστικαί
όρμηκλεμάν απόλοτοι
και έτρεχαν ξεκούφωτοι
και έφρευαν ξεπόλυτοι.

Τοιαύτην δέ τινα ιδών
εις τους κανόνες έχθρικήν
συνέλαβεν ο Μιστριφίτ
και έτρεψεν εις γενικήν...»

— Ο πρύτανης κ. Λάμπρος διορίστηκε από κάποιον τενεκεδάνιο πατριώτη Έθνικὸς φροουράς. Ο κ. Λάμπρος τῶχουμε για βέβαιο πὸς θάν τονε γυρίσει πίσω τον τίτλο.

— Ο διαγωνισμός του «Νουμά» θα ξαναγίνει. Αρχίζει καλύτερα από σήμερα και τελειώνει την τελευταία μέρα του Ιουνίου. Βραβεία τὸ βίο, τριάντα δραχμές. Τὸς δρους τους βλέπετε στη σημερινή κρήση του Άγωνα ή ε τη και στις βραβεϊμένες περιγραφές.

— Μαθαίνουμε πὸς οι ξένοι αρχαιολόγοι τὰ γάσανε με το λόγο πουδγαλε άπίνου στην Άκρόπολη ο κ. Καρκαίνος.

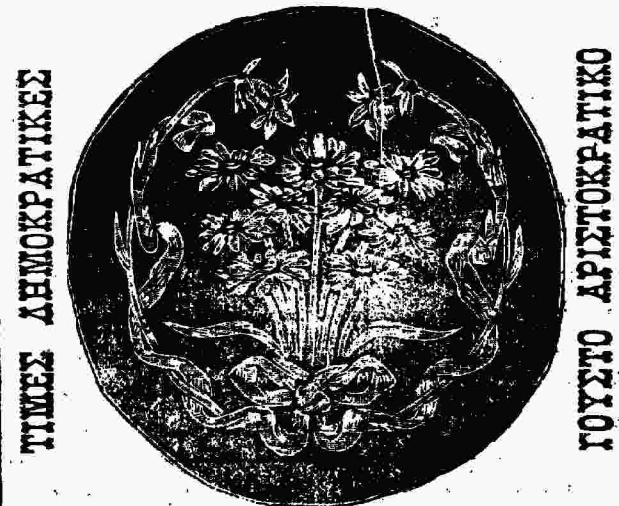
— Είγαν τέτιος ο λόγος που ο ξένοι από τη μιὰ λέγανε πὸς τους κάνει μύθημα αρχαιολογίας ο κ. Γκουργός, κι από την άλλη πὸς δίνει εξετάσεις γι' αρχαιολόγος.

— Ο κ. Καρκαίνος τὸ εῖπε νεράκι τὸ μύθημά του. Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Λαμπ. Δάρδ. Chibin el Kom. Λάβαμε τη συντομή και σᾶς εύχαριστούμε — κ. Πολυαδονόσιεφ. Πετρούπολη. Αυτό τὸ μήνα δέ μᾶς στείλατε τὰ ρούβλια και πελαγώσαμε. Η «Εστία» ή δε συμβιβάζεται. Ζητάει πολλά. Για με 200 γιλ. Τὰ όντε; Ρωτήστε και τον Τσάρο. Μὴν ξεχάσετε να περάσετε στα μυστικά έξοδα και τὰ «Πάτρια». Είναι φύλλο που μᾶς χρειάζεται για να γελᾶμε — κ. Νικ. Κ. Παπαγεωργ. Βόλο. Στείτε μας γραμματόσημα 50 λεπτ. και ή τὰ λάβετε άμέσως συστημένα. — κ. Άρφα Νόστιμα. μα γιατί δέν τὰ στέλνετε στον έθνο; — κ. Κωστή Τριπτόλεμο. Φανταζόμαστε τὰ γέλια που θα κάνετε ή σᾶς πούμε πὸς σᾶς πιστέψαμε! Η «Μήδεια» πουλιέται δυο δραχμές στα γραφεΐα μας και στο Βιβλιοπωλειό τῆς «Εστίας». — κ. Κιμ. Γούναρη. Λάβαμε τη συντομή από τον κ. Γιαν. Σταμν. και σᾶς εύχαριστούμε. — κ. Ε. Ραδόπ. Ξαναδιαβάστε τὸ ζῆτρο του κ. Βέη για τὸ Παρθενόν, μα με προσοχή, και θα δείτε πὸς ο κ. Ράδος κοροϊδεύεται και δέ θα μάξεται, καθὼς τὸ φινταστήκατε και μᾶς τὰ γραφατε κιόλας.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΔΟΥΔΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ένα, κ' ένα φρ. χρ. για τὸ έξωτερικό, πουλιούνται στα γραφεΐα μας τέκολουθα βιβλία:

Του Ψυχάου «Ταξίδι» και «Όνειρο του Γιαννίρη».

Του Πάλλη «Ηλιος και φεγγάρι».

Του Φωτιάδη Τὸ «Γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννηση».

Του Έφταλιώτη «Ιστορία τῆς Ρωμιστόνης και «Μαζώχτρα, Βρουκολακας κλπ.»

Του Φιλάντα Γραμματική τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μέρ. Α').

Του Αόγγου «Λάρνης και Κλόη» (χαρτοδ. μένο) μεταφρ. Ηλ. Βουτιεριδη.

Του Σοφοκλή Αίας. Μεταφρ. Ζήσιμου Σιδερη.

Του Κ. Ησαγιάννη «Μοσκιές» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Η ΙΛΙΑΔΑ, μεταφρασμένη από τον Άλέξ. Πάλλη Δρ. 3 και φρ. χρ. 3 στο έξωτερικό.